

SZÍVES FOGADTATÁS

SZATIRA, EGY FELVONÁSBAN

Szereplők:

SAS GÁBOR tsz-elnök
TORMA KÁROLY agronómus
VÉKÁS JÓZSEF italmérő
GYÖKER PÁL idősebb tsz-tag
RUCA MÁTYÁS fogadott fia
RIGÓ MIHÁLY ifjúsági titkár
HADARÓ LAJOS fiatal tsz-tagok
KOS JÁNOS

Szín: falusi, földművesszövetkezeti vendéglő tornacsa. Jobboldalt sima, megszelt fal. A hátsó falon, jobbról balra haladva: tálalóablak, italos polc, majd ajtó a söntésbe. Baloldalt léckerítés, középen ajtóval. A hátsó fal előtt hosszú pult, csapokkal, poharakkal. A jobb fal mellett és a pult előtt négyszögletes, terített, elhanyagolt asztalok, székek.

Történik: napjainkban, egy nyári délután.

VÉKÁS JÓZSEF (30 év körüli hájas, nagydarab, ingujjas italmérő a pult mögött poharakat mosogat. Nagy érzelmesen énekelget közben.)

Van nekem egy delin kendőm, el akarom viselni.

De az anyám nem akarja engedni.

Engedd, anyám, nem a te pénzed ára bánja.

Babám vette, az a csalfa, mikor jött szabadságra.

TORMA KÁROLY (jön be a léccapun. Börönd, nyári ruha. 28—30 év körüli, városi ruhás fiatalember): Jónapot kívánok.

VÉKÁS: Jónapot. (Megnézi). Jónapot kívánok. (Még egyszer megnézi). Alá-szolgája.

TORMA: Kérem, mit lehet itt inni?

VÉKÁS: Almuskát, kérem.

TORMA: Sörük nincs?

VÉKÁS: Az a kérdés, kérem tisztelettel, tsz-tagnak tetszik lenni, vagy nem?

TORMA: (csodálkozik): Kutya legyen, ha értem.

VÉKÁS: Pedig egyszerű. Bagcsón tetszik tudni, a tsz az úr. Új elnökünk van, és mivel a tagság eléggé megszokta a sörözést a munkaidőben a kocsmában, a földszöv. elnökével hoztak egy határozatot, hogy délután hat óráig tsz-tagnak, vagyis községbelinek szeszest italt kiszolgálni nem lehet.

TORMA: Ejha! Ez az új elnök! No, és a tagság?

VÉKÁS: Ajaj, kérem! Tessék elképzelni Csak Almuskát ihatnak. De az nem kell kekik. Olyan kopaszok vagyunk, kérem tisztelettel, akár a Salamon... pardan akarom mondani. Szóval tetszik érteni... Hatig pangunk...

TORMA: No, mivel én még nem vagyok tsz-tag, adna egy ital sörnekem?

VÉKÁS: Akkor úgy módosul a kérdés, kérem tisztelettel, kicsi avagy nagyobb mértékkel tetszik óhajtani?

TORMA (odaviszi böröndjét a jobb sarokasztalhoz, leteszi, leül, törölgeti hom-

lokát): Amekkora nagy korsója van, azzal lehet. Várom kell, ki tudja meddig.

VÉKÁS (csapol): Igenis, kérem. Most tetszett jönni a hármassal?

TORMA: Áldom is az eszem! Ilyen kánikulában utazni!

VÉKÁS: Szállása van már? Ha meg nem sértem, persze.

TORMA: Biztosan lesz. Csak, akit kerestem, sajnos, nem leltem odahaza.

VÉKÁS (eléteszi a korsót, s boldogan mesél): Van az úgy, kérem. Az egy-szeri férj is hazamegy, keresi a feleségét. Hát egy cédulát talált helyette. „Nem bi-rom tovább melletted. Az ég áldjon meg, Józsi. Én elmegyek, te itt maradsz. Veron...” Van ez így néha, kérem.

TORMA: Szomorú dolog.

VÉKÁS (egészen elkámpicsorodva): Meghiszem azt. Különösen, ha az emberrel esik meg.

TORMA: Magával?

VÉKÁS: Ühüm. Itt tudott hagyni, kérem tisztelettel, egy fogpiszkáló-vékony nőcske, egy Veron, egy ilyen szépdarab, húsrhizlalt, finom szesszel itatott fér-jet, mint Vékás Józsi! A vendéglátóipar neves dolgozóját! Meg tetszik ezt ér-teni?

TORMA (Felemeli a korsót. Szórakozottan): Meg. Egészségünkre. (Iszik nagy élvezettel.)

VÉKÁS (feleszmél. A pult mögé lohol, enged magának is egy pikolót): Egész-ségünkre. (Iszik.) Bizony kérem. Így van ez még az elhagyott faluhelyen. Nem úgy, mint a városon. Ott már nincs ilyesmi... (Tormára néz.)

TORMA (közben a bőröndből elővesz egy Népszabadságot. Szórakozottan): Hogyhogy nincs?

VÉKÁS: Ugy kérem, hogy ott már nem megy el az asszonytárs. Egyszerűen ottmarad. Csak tartsa el az ura. A palik meg menettrendszerűen járnak. Mint a MÁV-nál. A balatoni üdülőhelyeken a vonatok.

TORMA (kinyitja az újságot. Egészen szórakozottan): Természetesen, kérem, természetesen. Igaza van...

VÉKÁS (csapol még egy pikolót): Mindennek a kapzsiság az oka. Ha én Vercnnek ígérek akkor egy Panni robogót, most is itt állna mellettem. (Fel-löttyni a pikolót.) El tetszik ezt hinni nekem? (Tormára pillant, aki teljesen el-merülve olvas. Mérgesen félre): Affene azt a felvágós fajodat! (Kinyalja a ha-bot. Még bánatosabban folytatja az éneklést:) „Ensedd, anyám, nem a te pén-zed ára bánja. Babám vette, az a csalfa, mikor jött szabadságra... Hejde, en-gedd anyám...”

GYÖKÉR (jön be KOS JÁNOS társaságában. Gyökér 50-60 közötti girhes, szedett-vedett ruhájú, nagyszájú, fröcskölve beszélő tsz-tag. Kos mai falusi „modern” ifjú: fekete, piszkos, cowboy-nadrágban, trágys tornacipőben, fehér triko és szeszínű svájci sapka a ruházata. Köszönnek): Jónapot.

VÉKÁS (rájuk mered): Maguk meg? Kész a mai egység?

GYÖKÉR (már megpillantotta Torma előtt a sört): Két korsó seritalt.

VÉKÁS: Gyökér kartárs, tudja, hogy ilyenkor nincs sör. Van ellenben igen finom Almuskánk.

a6789 12345 4

GYÖKÉR (vészjóslóan): Szóval sör nincs? Hát az ottan talán (Igy, cével) ..cocacola?

VÉKÁS: A kartárs nem idevalósi!

KOS: (gúnyolódva): Talán az asztalra rakta az... illetőségijét? Mi-i?!

VÉKÁS (fölényesen): Kisfiam, nem a napköziben vagy! Tarsd a szádat, kü-lönben laposra...

GYÖKÉR (emelt hangon): Kérem én, miféle törvény tiltja azt a mi népi államunkban, hogy az egyik honpolgár ne igyon sört, a másik meg félliter számra nyakalja?! Vagy megmondja nekem a számát és keletjét az italmér kartárs, vagy... megjósolom néked. Vékás Jóska. úgy itthagysz a csapszéket, mint Veronika feleségét a hitvesi hűségét!

VÉKÁS (sértődötten): Nana, kartársam, nem a disznóneveldeben vagyunk!

GYÖKÉR: (diadalmasan): Sört, vagy... repül-ez Vékás!

VÉKÁS (ajkát harapdálva töbreneg egy pillanatig, aztán odamegy a léc-

kerítéshez, kinéz, gyorsan csapol. Közben): Engedek az erőszaknak, Gyökér bácsi. De egy slukkra igyák meg, mertha...

GYÖKÉR: Azért mondom! Mégiscsak szemenszedett imperialista fondorlat, hogy a tsz dolgozóinak a nyári kánikulában nem adnak sert!

VÉKÁS: De hisz az aratóknak, meg a tengerikapálóknak ingyen sört méret az elnök! Napi két korsóval!

KOS (főlényesen legyint): Á, palifogás az egész! Hogy majd a tisztújításkor részvételnek. Előr leitalja a népet! Ismerjük mi az ilyen culibulit!

GYÖKÉR: Ilyen fondorlatot csak a pápák történetében olvashatni! Még a községi párttitkár is bedőlt neki. Mert Sas Gábor elnök úr antialkoholista, ezért... (Iszik.) De az ilyen megfontolt alapítótagot, amilyen teszem Gyökér Pál, azt kutyába se veszik...

KOS: Csak azt tudják hajtogatni, hogy így demagóg, meg úgy...

GYÖKÉR: Mert én nem fogom be a panaszos számat! Hát jár is! (Kiüssza a korsót.) A dolgozó embertársaimért mindig is felemeltem szavam! Így van? No, még egyet Vékás Jóska...

VÉKÁS: Nem lehet, Pali bácsi. (Súgva, közben fejével is int.) Itt van ez az idegen elvtárs...

KOS (titokban lesi Tormát, aztán megvetően): Á, az csak tömi a kását a bokájába. Ránk se ránt... Zúdítson még egyet, főnök úr...

RUCA MÁTYÁS (sietve bejön. Koshoz hasonló ragánykodó fiú): Tiszteletem, Vékás úr! Egy korsó szájvizet kérek!

VÉKÁS: Tudod, fiam, hogy kiskorúnak még apja jelenlétében sem lehet... Különb is tsz-tag vagy, tehát... Almuska van!

RUCA (főlényesen): A tisztelt presbíterek talán tanácsi bizonyítványt mutattak fel? Na gyereünk, tanár úr, ide azt a fogmosót... (Gyökérhez) Papa, képzelje mit hallottam. Az imént ahogy ott ténfereztem Pikó Rózsi körül, mert úgy néz ki, hamarosan lesz valami... (Kezével mutogat). És...

KOS: Á, nagyon rúgós csikó az elnök elvtárs balkeze!

RUCA: ...nagyon boldogan újságolja a tintarózi, hogy micsoda szerencse érte a mi Jóreménységünket.

GYÖKÉR: Nafene! Talán kihúzták az elnökség lottóját?!

RUCA: Képzelje, papa: kapunk Pestről, a minisztériumból egy főelvtársat! Egy agronómust, vagy mérnököt. A fene tudja, milyen franczarikát.

GYÖKÉR (kiköpi): És ennek örült annyira a Pikó lány? Hát annyira kell neki egy pesti? Mért nem vágta szájba?

RUCA: Á, papa. Nem lehet. Hamarébb meglesz a miegymás így, mintha...

GYÖKÉR (méregbe jön): Hát te nem érted? Hogy idejön egy pesti? Egy vasaltnadrágú? És eleszi előlünk a hasznót! Nem érted? Hagyod, hogy ez a kis-asszony itt tapsikoljon neki? Hát így lesz kisebb az egységünk! Mert ez is valami suszter, vagy fodrász! Az olyanokat küldik ide elnököknek, mifelénk...

RUCA: Nem, nem. Ez valami... bikaszakértő. Szóval valami állattanár. Vagy ilyesmi.

GYÖKÉR: Mindegy az, gyermekem És ő lesz az állattenyésztés vezére!

KOS: A vezérbika!

GYÖKÉR: Pedig ha meggondoljuk, akadnak itt is, akik igazából értenek ám az állatokhoz. Kerülnek itt olyan alapítótagok, akik harmincöt évet álltak a tehének végénél. De azokra rá se izélnek!

KOS: Dehogynem! Éppen ráizélnek. Mert az ilyenek belelátanak a kártyába. Azért!

RUCA: Az ilyenektől cidriznek. (Homlokára csap). Te, mi lenne, ha például... Gyökér Pált kívánná a tagság állattenyésztési felelősnek?

KOS: Mi lenne? Nagy nyugság, boldogság a tagság közt. Legalább egy bevált, régi tag lenne ott a vezető.

GYÖKÉR (büszkén): Meghiszem azt. Az én kezemhez semmi se tapad. Én mondom, senkinek nem volt olyan kevés az osztaléka a régi tagságból, mint az enyém. Mert én kérem annyira vigyáztam mindig a közéleti tisztaságra!

KOS: Ugy van! Indítsunk mozgalmat, Matyi!

RUCA: Ugy van! Mutassuk meg, hogy... Tanár úr, még egyvel!

VÉKÁS (*hangosan*): Nem lehet, fiacskám. nem lehet... (*Azért buzgalommal csapol.*)

RUCA: Csak szelidség és lelki béke, tanár úr. Amíg engem lát, addig semmi cidri! Értve?

(*Közeledő motorkerékpár durrogása.*)

VÉKÁS (*megijed*): Szentisten! Ez vagy az elnök, vagy a KISZ-titkár... Szentkleofás! (*Villámgyorsan lekapja az üres korsókat a vendégek elől, a pult alá rejti, s a teli korsóval odakocog Torma asztalához.*) Tessék parancsolni. A korsó világos...

RIGÓ MIHÁLY: (*ez alatt bejön. Sortnadrág, szandál, rövidujjú fehér ing, pólósapka, motoros szemüveg. Odamegy a pulthoz, kezel a bentiekkel.*) Tyű, de kutyameleg van...

TORMA (*meglepődve*): De hisz én... én nem is kértem, Vékás úr, Én...

VÉKÁS: Dehogynem, hehe! (*Zavartan nevet.*) Annyira el tetszett merülni a Népszabiban, hogy már nem is emlékszik... Hehe... ez jó. Csak tessék, tessék, míg hideg...

TORMA (*iszik, aztán olvas tovább.*)

RIGÓ: Vékás szaki, két deci Almuskát. De tisztán! Micsoda veszett időnk van, halljátok!

KOS (*gúnyosan*): Pedig motoron szerezni az egységet, nem is olyan meleg, mint keresztelt hányni.

VÉKÁS (*rászól*): Amennyit te hánytál, fiam, abban nem is lehet megizzadni!... (*Rigó elé teszi a teli poharat.*) Tessék, kedves Rigó elvtársam. Mi újság? Nem lesz valami jó hál a KISZ-ben?

RIGÓ (*felhajtja az italt*): Dehogynem! Szombaton. Most is szaladok a megyére. Valami táborozó csapat jön hozzánk estére. Segíteni akarnak. Ötig még el kell csipnem a megyei titkárt... Ebben a protuberenciában!

RUCA: Klassz dolog a segítség, Rigókám. De nem gondolod, hogy mi is segíthetnénk magunkon?

RIGÓ: Nem értem? Mért nem segítünk mi magunkon?

RUCA: Például halljuk, hogy ideszalasztanak egy pesti illetőt. Állattenyésztőnek. Hát itt nincs? Itt nem lehet lenni hozzáértőt?

KOS: Pedig itt is van. Régi. kipróbált szakember. Például.

RIGÓ: Itt a Jöreménységben?

KOS: Persze.

RIGÓ: Azonnal vessétek fel a közgyűlésen.

KOS: Támogatod?

RIGÓ: Nyilván. Ha odavaló, okvetlenül.

KOS: Kezet is adsz rá?

RIGÓ (*nevet*): Hát az minek? (*Indul.*) Persze. Ha olyan, akkor okvetlenül. Csak vessétek fel... Hogy az ifjúság akarja. Mi mindent támogatunk, tudjátok... Na visszlát! (*Elsiet.*)

RUCA (*röhögve*): Ez is bekap mindent. Mint a kacsza az eperfa alatt. Ha eper, ha más... (*Kint távolodó motorzúgás.*)

VÉKÁS: Mit akartok ti, kérdem tisztelettel?

KOS: Mit? Kíváncsi a tanár úr? Hát csak annyit, hogy a Jöreménység ne legyen átjáróház. Vagy húsosfazék. Egyeseknek! Hanem legyen teljesen a... miénk. Értjük, tanár úr?

GYÖKÉR: Szép felelet. Erre inni kell valamit.

VÉKÁS: Persze. Ha elébb elém rakiák a tagtársak a pénzecskét. rögtön... (*Karórájára pillant.*) Mindjárt ihatnak törvényesen is De addig...

HADARÓ LAJOS (*tolja be váratlanul kerékpárját. Magas, nyáriruhás fiú, aki lassan beszél*): Józsi bácsi, a televízió-szobát úgy rendezze be, hogy ma este a szokottakon kívül a vendég táborozók is idejűnnek. Festiek. Legyen bent elég szék.

VÉKÁS: No hálistennek. Végre egy jó hír. Lesz tán egy kis forgalom is...

HADARÓ: No, erre adjon valami hűsítőt is, Józsi bácsi.

VÉKÁS (*álszent pofával*): Csakis Almuskát szolgálhatok fel, tisztelt kultúrfelelős elvtársam. Két deci, avagy három?

RUCA: Hármat igyál, Hadarókám. Ugy nem alszol el beszéd közben!

HADARÓ (*rávillant*): A nyelved gyorsabban forog, mint az eszed, Ruca tagtárs!

KOS: Ne kakaskodjunk már fölöslegesen, fiúk! Inkább... (*Más hangon*) Lajos te, figyelj csak ide. Meg kéne szervezni a fiatalokat.

HADARÓ: Hallod, inkább magatokat szerveznétek be valamelyik aratóbrigádba! Ma sem láttalak kint benneteket!

KOS: Ajjaj, te lángész! Mióta olyan időszaki dolog az állattenyésztés, mint az udvarlás? Hogy ráérünk este teljesíteni a normát, mi?! Kötött, egésznapos munkánk van nekünk, nem érünk rá napozgatni, meg hetyepetyézni!

HADARÓ: Látom. Csak Vékáshoz jönni. Röpgyűlésre!

KOS: Ne tüzelj, Hadaró. Komoly dologról van szó. Ide akarnak hozni egy pesti kutyaszórt. Állattenyésztő főnököknek. Érted? Ki kell füstölni. Minek ide?! Világos, Hadarókám?

GYÖKÉR: Mit tátogsz? Még most se érted, miről van szó? Kiforgatnak javainkból! Eleszik a munkaegységünket! Uraskodnak felettünk! Pedig belevaló, hozzáértő, helyi szakembereket kellene inkább ilyen vezető pozícióba rakni.

HADARÓ (*egyszerre ért mindent*): Alá értem már, Pali bátyám! Csak hát egy a baj... (*Közelhajlik, suttogva*) Ismerjük például a tormát, milyen finom édesgyökér!

TORMA (*felfigyel az újságból, elmosolyodik, aztán elrejtíti figyelő arcát megint a lapok mögé*).

GYÖKÉR: Hát te ilyen megátalkodott vagy? Te egy... te egy ennyire elvetemült, csúfolódó vagy?

HADARÓ: Tudom már, mibe akartak behúzni! Csakhogy én nem állok be maguk közé. Ismerem a céget! Maguk a kert alatti sutyorgók! A munkától hidegrázást kapó szájhősök! De a húsosfazék! Az kéne! Ezért vannak ellene Sas Gábor bátyámnak. A szakembereknek, meg mindennek! Azt hiszik, nem látjuk?

RUCA (*odamegy hozzá, rálép a lábára, gúnyosan*): Kiköhögted magad, Hadaró? Akkor szelej el innen, mert...

KOS (*szintén közeledik hozzá*): No, hogy rázod meg magad, hadd lám. Aztán kámfor, apám, kámfor...

HADARÓ (*pénzt vet Vékásnak, s félrelöki a két suhancot*): Rettentően sajnálom, hogy most nem érek rá veletek verekedni. De még lesz alkalom, hogy meghajlogassam a csontjaitokat... (*Meqy kijelöl*). Hanem Vékás szaktárs, jobb lenne, ha az ilyen huligán uraknak napközben nem tartana óvodát, mert ebből még... (*El*)

RUCA: Azért elszelelt...

GYÖKÉR: Fi a talponvaló fajtáitát! Az apja is ilyen volt. Örökké csak robotolt, hajtotta magát. Ez meg hajcsár lett.

KOS: No, majd kesztyűbe trombitáltatjuk egy kicsit.

RUCA: Az állattanárral együtt.

KOS: Igaz is, te! Mit csinálniunk vele? A tanár úrral?

GYÖKÉR: Meg kéne zángóztatni. Macskazenét adni neki vagy három éjszakán. Ugy elnyargalna, hogy Pestig meg sem állna...

KOS: Pali bácsim, ez ócska culihuli. Jobb kell Majd... ráuszítjuk a KISZ-t. Azt mondjuk Rigónak, hogy a manusz karrieristának nevezte. Ez elég lesz, hogy fújjon rá...

GYÖKÉR: Nem rossz. Éppen meg lehet próbálni. De ha az elnököt, aki idecsalta, azt uszítjuk rá, az lesz a legjobb. Megsúgjuk Sas Gábornak, eldicsekedett a koma, azért küldték ide, hogy nyomozzon az elnök után. Akkor lóttek neki!

RUCA: Irni is tudunk mi az újságnak. Aláírkantunk vagy harminc nevet. Lesz olyan vizsgálat, hogy!... A koma meg fogja az aktatáskát, usgyi Pestre...

KOS: Ráuszíthatjuk Villogó Marit is!

RUCA: Haha! Állati jó lesz! Ugyis rázza a nyavalya a fiúkért Marit! Majd bemászik az ablakán. Mi meg frunk bicze Gurinak, a férjuramnak, jöjjön haza, mert felesége öngyvsága az állattanárhoz jár.

KOS: Szemenáriumra! Pompás lesz, te!

GYÖKÉR: Arany eszetek van, fiúcskák, arany eszetek! Vékás kartárs! Három korsó seritált még ide!

VÉKÁS: Csak pénzt lássak, utána nyomban megvitatjuk a dolgot. De addig... (Széttárja karját).

GYÖKÉR (felháborodva): Már ennyi hitele sincs egy alapító tsz-tagnak?

SAS GÁBOR: (erélyes, gyors léptekkel jön be a kertajtón. Ötven év köri, alacsony, energikus, fáradhatatlan, öntudatos és kulturált magatartású parasztember. Kezében irkalap. Amint észreveszi a három embert, elfeledi, miért sietett ide): Ahá, értem már, mért lehetne ellopni az egész nagystállót! Itt van Gyökér Pál és Társai vegyeskereskedése. Röpgyűlés, Pali bácsi, röpgyűlés a Jóreménység jövőjéről?

TORMA (a hangra felkapja a fejét, kihúzza magát, aztán észbekap, az újság mögé rejtőzik.)

KOS (fölköszően): Ugy sincs ott most dolgunk. Itt meg viszont fontos kérdéseket vitattunk meg. Például...

SAS: Például?

KOS: Például milyen jó lenne a szövetkezetnek, ha Gyökér bácsi nem a növénytermesztőknél izzadna, de átjönne az állattenyésztő családba, miközben.

SAS: Igazán? Elhiszed, hogy a növénytermelők egy szikrát se tiltakoznának ellene? Én mondom. Emlékszem rá, annak idején Pali bátyátokat még az uradalmi részes aratóbandákba se szívesen vették be. Így van, Pali bácsi? Nem akartak helyette dolgozni!

GYÖKÉR: Rágalom! Aljas rágalom!

SAS: (méregetve): Talán csak nem azért lépett be maga elsőnek a tsz-be, mert a közönséget akart mindjárt dolgozni? Á, itt jobban lehetett lógni. Eltartatta magát.

GYÖKÉR: Nem igaz! Irigy vagy rám! Ez az igazság! Mert te később léptél be! Félted tőlem a hatalmadat! Pedig ha én...

SAS: Féltem, ugye, az állattenyésztési felelős posztját?!

KOS: (csap egyet a kezével): Mondtam, az a ronda, lecsifecsi Hadaró jártatta a száját! Az a mintafiú!

SAS: No, nincs semmi baj, Pali bácsi. Megértjük mi a törekvéseit. Nem is zárkózik el a vezetőség. Át is küldjük magát az állattenyésztésbe. Ne legyen magának egy zokszava se.

KOS és RUCA (tátott szájjal merednek az elnökre. Nem értik.)

SAS: Mert ott lesz a legjobb helyen. Kapnak ugyanis két hét múlva a minisztériumból egy jónevű, fiatal állattenyésztő mérnököt. Egy vasmarkú, rámenős legényt. Nem kell ijedezni, nem idegenbeli. Egyenesen a mi falunkból való a fiú. Majd az rákapatja Pali bácsit, meg tisztelt társait a rendszeres egészségzésre. Meg a helyes nézetekre. Majd kevesebb lesz a vita, de nagyobb a fejesi rekord... Torma Karcsi. Nem ismeri Pali bácsi? Árva gyerek volt. Az apját húsz éve rúgta agyon a ló. A maga erejéből lett, aki. (Felkapja az irkalapot.) Igaz is, te, Vékás szakai, nem járt itt véletlenül egy tászkás fiatalember? Keresett odahaza, s otthagya ezt a cédulát az ajtómon...

VÉKÁS (csak tátog, mutogat, vigyorog a sarok felé.)

TORMA (ezalatt feláll, odaugrik Sashoz): Dehogynem! Itt vagyok, kereszt-apám! (Átölelik egymást, ropogatva derekukat, cuppanós csókokat váltanak.) Végleg itt vagyok. Na, látja, mégiscsak hazajöttem én.

SAS: Jó, jó, de hogy-hogy ilyen hamar érkeztél, fiam?

TORMA: Azt mondta a miniszterhelyettes elvtárs, menjek csak le már a szabadságom alatt Bagosra. Tanulmányozzam egy kicsikét a Jóreménység életét. Szép, szép, amit Sas Gábor fél éve csinál, de azért... még sok érdekeset is lehet itt látni.

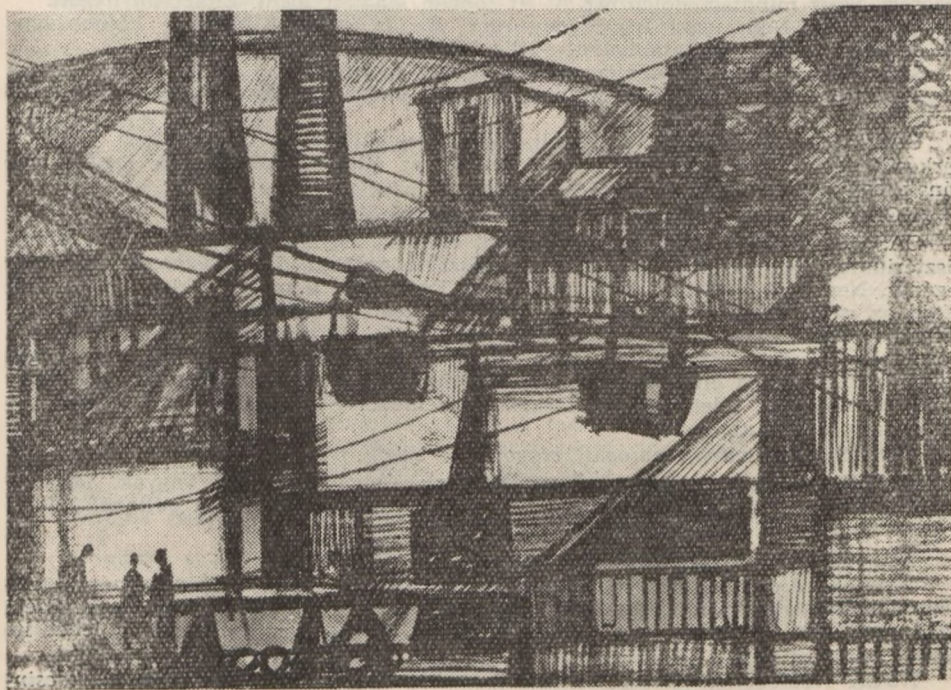
RUCA (észrevétlen a kijárat felé húzódik): Ajaj.. (Kétségbeesetten kacsingat, fejével integet Kos és Gyökér felé.)

TORMA (rávillant a három megszeppent alakra): Hát volt szerencsém itten, egészen akaratlanul, máris alaposan tanulmányozni a dolgokat. No, kereszt-apám, majd tisztába tesszük hamarosan az istálló környékét is. Én mondom magának!

GYÖKÉR, KOS és RUCA (villámgyorsan megértik a helyzetet, megerednek a kijárat felé, mintha zápor verné nyakukat, olyan kushadra.)

VÉKÁS (azonban még gyorsabban ugrik a lécajtóhoz, szétvetett lábbal megáll, lassan túri fel karján az inget): Hóhó, galambocskáim, nem úgy van az! A szórakozás után fizetni is kell valamit. Elő hát a gubuskát, angyalkáim, de sebesen. mert... (Meglóbálja ökleit, miközben gyorsan)

függöny).

CZINKE FERENC, DERKOVITS-DIJAS: GYÁRRÉSZLET